

- în subsidiar, trimiterea cauzei Tribunalului spre rejudecare;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată necesare suportate de procedurile primă instanță și în apel recurent.

Motivele și principalele argumente

Primul motiv de recurs: Tribunalul consideră că recurenta nu are un interes de a exercita acțiunea, întrucât regulamentul atacat precizează că termenul „Edam” este generic. Or, formularea contestată din Regulamentul privind înregistrarea este doar tautologică. Prin urmare, contrar opiniei Tribunalului, anularea Regulamentului privind înregistrarea ar conferi membrilor săi un avantaj care ar justifica existența unui interes de a exercita acțiunea. Pentru acest motiv, acțiunea este admisibilă și pentru același motiv, este deopotrivă întemeiată. Astfel precizarea în cauză a fost autorizată de reclamanții olandezi. Prin urmare, Comisia a săvârșit o eroare prin faptul că nu a furnizat respectiva clarificare.

Al doilea motiv: recurenta a susținut că, în trecut, membrii săi au livrat lapte în Țările de Jos, care putea fi, și probabil a fost, prelucrat în brânză Gouda sau Edam. Tribunalul nu a dedus de aici existența unui interes de a exercita acțiunea. Într-adevăr, această argumentare este incorectă din punctul de vedere al situației de fapt. Tribunalul a denaturat astfel situația de fapt din cauză, susținerea fiind corectă. În plus, Tribunalul consideră că opoziția și acțiunea recurente nu au fost formulate în numele „producătorilor de lapte”. Și această afirmație constituie o denaturare a faptelor, întrucât opoziția a fost depusă în numele membrilor recurente, în măsura în care aceștia prelucrează laptele (laptele vândut în Țările de Jos ar fi lapte procesat) și comercializează lapte sau brânză.

Al treilea motiv: Tribunalul consideră că respingerea opoziției nu stabilește un interes de a exercita acțiunea propriu recurente. Astfel, din punct de vedere juridic, opoziția nu ar fi fost formulată de recurentă, ci de Republica Federală Germania. Aceasta nu este în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 510/2006 ⁽¹⁾, și, contrar opiniei Tribunalului, aspectul menționat nu a fost dezbătut de acesta nici în ceea ce privește regulamentul de bază. Între Regulamentul de bază nr. 510/2006 și regulamentul care l-a precedat, Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 ⁽²⁾, există diferențe pe care Tribunalul nu le-a examinat și care au drept consecință faptul că, în orice situație, sub reglementarea instituită prin Regulamentul de bază, opozanții precum recurenta își exercită propriile drepturi de opoziție.

Al patrulea motiv: Tribunalul a respins argumentul recurente potrivit căruia eticheta albastră referitoare la IGP a Uniunii conferă producătorilor olandezi un avantaj competitiv în raport cu membrii recurente. Este incorect. Avantajul competitiv există și dă naștere unui interes al membrilor recurente de a exercita o acțiune în anularea Regulamentului privind înregistrarea.

⁽¹⁾ JO L 317, p. 14.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114).

⁽³⁾ Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO 1992 L 208, p. 1).

**Recurs introdus la 20 noiembrie 2014 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a treia) din 9 septembrie 2014 în cauza T-461/12, Hansestadt Lübeck/Comisia Europeană**

(Cauza C-524/14 P)

(2015/C 026/21)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: T. Maxian Rusche, R. Sauer, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Hansestadt Lübeck, anterior Flughafen Lübeck GmbH

Concluziile recurenței

- Anularea hotărârii atacate;
- declararea acțiunii formulate în prima instanță ca fiind inadmisibilă;
 - cu titlu subsidiar: declararea acțiunii formulate în prima instanță ca fiind rămasă fără obiect;
 - cu titlu subsidiar: declararea aspectului cuprins în al patrulea motiv al acțiunii, referitor o încălcare a articolului 107 alineatul (1) TFUE în legătură cu criteriul selectivității, ca fiind nefondat, iar în ceea ce privește celelalte aspecte ale celui de al patrulea motiv, precum și primul-al treilea motiv și al cincilea motiv, trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal;
- obligarea reclamantei în prima instanță la plata cheltuielilor de judecată din prima instanță și din recurs, respectiv, cu titlu subsidiar, în cazul trimiterii cauzei spre rejudecare la Tribunal, amânarea pronunțării deciziei referitoare la cheltuielile de judecată din prima instanță și din recurs.

Motivele și principalele argumente

Primul motiv: lipsa vizării individuale

În opinia Tribunalului, Hansestadt Lübeck, în calitate de succesori în drepturi al întreprinderii publice care a operat aeroportul din Lübeck până la 1 ianuarie 2013, a fost vizat individual de decizia atacată, întrucât, prin acordarea unor ajutoare de stat, întreprinderea publică a exercitat competențe care i-ar fi fost delegate în mod exclusiv. Această concluzie se întemeiază pe următoarea situație de fapt: întreprinderea publică prezintă o propunere de regulament referitor la taxe unei autorități de reglementare de la nivelul landului, aceasta din urmă având competența să îl aprobe sau să îl respingă (punctele 29-34 din hotărârea în litigiu).

În opinia Comisiei, deși Tribunalul a stabilit în mod corect situația de fapt, cu toate acestea, a considerat în mod eronat că întreprinderea publică ce a operat aeroportul din Lübeck până la 1 ianuarie 2013 este o autoritate care acordă ajutorul și care a exercitat în nume propriu, în mod exclusiv, competențele care i-au fost delegate. Potrivit jurisprudenței Curții, în cadrul examinării chestiunii dacă un organism public sau privat care pune în aplicare o schemă de ajutor (precum întreprinderea publică ce a operat aeroportul din Lübeck până la 1 ianuarie 2013) este decisiv să se stabilească dacă acesta poate să își stabilească singur sau statul este acela care îi stabilește administrarea și politica⁽¹⁾. Situația de fapt stabilită de Tribunal denotă că această competență este exercitată de stat, pentru două motive. Regulamentul referitor la taxe necesită autorizarea prealabilă din partea autorității de reglementare a landului. La rândul ei, autoritatea de reglementare trebuie să respecte dispozițiile federale privind taxele aeroportuare. Prin urmare, simpla împrejurare că operatorul aeroportuar trebuie să prezinte propunerea de regulament referitor la taxe nu are semnificația că își poate stabili el însuși administrarea și scopurile urmărite prin acest regulament.

Prin faptul că a constatat că această competență de realizare a unei etape pregătitoare pentru acordarea ajutoarelor (în speță, prezentarea propunerii de regulament referitor la taxe autorității de reglementare) reprezintă exercitarea unei competențe proprii de acordare a ajutorului, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, întrucât a interpretat foarte larg noțiunea „vizat individual”.

Al doilea motiv: lipsa interesului de a exercita acțiunea

Tribunalul consideră că Hansestadt Lübeck, în calitate de succesori în drepturi al întreprinderii publice care a operat aeroportul din Lübeck până la 1 ianuarie 2013, continuă să aibă interes de a exercita acțiunea și după vânzarea aeroportului din Lübeck unui investitor privat. Tribunalul nu a considerat necesar să constate dacă obligația de suspendare a schemei de ajutor a încetat la 1 ianuarie 2013, întrucât regulamentul referitor la taxe nu mai reprezenta un ajutor de stat din cauza faptului că nu mai fusese mobilizată nicio resursă de stat. Chiar într-o asemenea situație, în opinia Tribunalului, reclamanta în prima instanță și-a menținut interesul de a exercita acțiunea, întrucât procedura oficială de investigare nu fusese încă încheiată și, în consecință, decizia atacată producea încă efecte juridice.

Primul argument prezentat de Tribunal este neîntemeiat, întrucât și în lipsa unei decizii finale la încheierea procedurii oficiale de investigare, decizia atacată își poate pierde unicul efect juridic, și anume obligația de suspendare a măsurii de ajutor pe durata investigației, atunci când măsura de ajutor încetează pentru motive care nu au nicio legătură cu procedura oficială de investigare (în acest caz, privatizarea aeroportului).

Al doilea argument prezentat de Tribunal este în contradicție cu jurisprudența care impune un interes născut și actual. În speță, riscul unei suspendări a măsurii înainte de 1 ianuarie 2013 nu s-a produs, întrucât aeroportul a fost privatizat. Hansesstadt Lübeck nu a dovedit că și-a menținut interesul de a exercita acțiunea după privatizarea aeroportului.

Pentru aceste motive, Tribunalul a constatat în mod eronat că reclamanta în prima instanță are un interes actual.

Al treilea motiv de recurs: interpretarea eronată a noțiunii de selectivitate în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE

Pentru a putea să se stabilească dacă regulamentul referitor la taxe emis de o întreprindere publică este selectiv, în opinia Tribunalului trebuie să se examineze dacă acesta este nediscriminatoriu față de toți utilizatorii și utilizatorii potențiali ai mărfurilor sau ai serviciilor puse la dispoziție de această întreprindere (punctul 53 din hotărâre).

Această considerație este în contradicție flagrantă cu jurisprudența Curții, potrivit căreia o măsură nu reprezintă o măsură generală de politică fiscală sau de politică economică și, prin urmare, este selectivă numai atunci când se aplică numai unui anumit sector economic sau numai anumitor întreprinderi din acest sector economic⁽²⁾. Astfel, Curtea s-a pronunțat în sensul că prețurile preferențiale stabilite de întreprinderile publice pentru mărfuri și servicii sunt selective și atunci când ar fi putut fi luați în considerare toți utilizatorii și utilizatorii potențiali⁽³⁾. În Concluziile prezentate în cauza Deutsche Lufthansa, avocatul general Mengozzi a aplicat această jurisprudență tocmai într-o situație similară celei din prezenta cauză, și anume regulamentul referitor la taxele practicate de un aeroport care prevede reduceri pentru unii utilizatori mari, și a confirmat caracterul selectiv al măsurii⁽⁴⁾.

Al patrulea motiv: nemotivarea și motivarea contradictorie

Motivarea Tribunalului este eronată. În primul rând, lipsește o parte esențială a examinării caracterului selectiv, și anume stabilirea obiectivului urmărit prin regulamentul referitor la taxe, întrucât, luând în considerare acest sistem, trebuie stabilită întreprinderea care se află într-o situație comparabilă din punct de vedere juridic și factual. În al doilea rând, motivarea Tribunalului este contradictorie, întrucât, mai întâi, în aceasta se face aplicarea jurisprudenței referitoare la caracterul selectiv al măsurilor fiscale (punctele 51 și 53 din hotărârea în litigiu), iar ulterior în aceasta se constată că jurisprudența respectivă nu este relevantă (punctul 57 din hotărârea atacată).

Al cincilea motiv: aplicarea eronată a unui criteriu strict privind controlul jurisdicțional în cazul unei decizii de deschidere a procedurii

Deși Tribunalul menționează în mod corect criteriul juridic, în schimb, în motivarea acestuia, neglijează complet faptul că în speță este vorba despre o decizie de deschidere a procedurii oficiale de investigare, care este supusă unui control jurisdicțional redus, în special în ceea ce privește motivarea acesteia⁽⁵⁾. În hotărârea în litigiu, nu există nicio motivare a constatării că regulamentul referitor la taxe a fost atât de vădit neselectiv încât Comisia trebuia să se abțină să inițieze o procedură oficială de investigare.

⁽¹⁾ Hotărârea din 10 iulie 1986, DEFI/Comisia, Rec., p. 2649, punctul 18.

⁽²⁾ Hotărârile din 15 decembrie 2005, Italia/Comisia, C-66/02, Rec., p. I-10901, punctul 99, și Unicredito, C-148/04, Rec., p. I-11137, punctul 45.

⁽³⁾ A se vedea în special Hotărârea din 20 noiembrie 2003, GEMO, C-126/01, Rec., p. I-13769, punctele 35-39.

⁽⁴⁾ Concluziile prezentate la 27 iunie 2013 în cauza C-284/12, Deutsche Lufthansa, punctele 47-55.

⁽⁵⁾ A se vedea în ultimul rând Ordonanța Tribunalului din 10 iunie 2014, Stahlwerk Bous/Comisia, T-172/14 R, punctele 39-78 și jurisprudența citată.